Смола й суниці… Височінь тече…
тече: розтоплена, глибока, повновода.
День верховіття золотеє тче…
промінням вимережує обводи.

Ну, що б луна! Так тихо. Така сонь…
Лежу. Думок нема, як в небі ці хмарини…
і вільно так. Не те, щоб на припоні —
Я просто повінню… безкраєм світу нині.

Та вічно би було цієї колії,
цієї теплої безодні нам – щасливити.
Коліна теплії твої… уста твої…
Тече безмежність жилами, лінива.

Смола й суниці – тепла колія
дня золотого… і невже ж холонути?!
Заплющив очи… У колисці я…
Смола й суниці – тепле твоє лоно.